

mees, perrenaene, ja tüdruk sammert püh-
kimas. Juhtus, et sealte kambriist ärrakad-
dus üks pissoke rahha kuffur, kus üks kuld
penning, üks rubla hõbedat ja monned kop-
pikad waske sees olli. Sii langes tüdruko
peäle. Et ta kül kõrwaste wasto tingis,
agga kes sedda wois uskuda, — sest kuf-
fur olli jo kaddund, ja nisuggust tempo on
jo Ma peäl sagedaste tehtud.

Warsi kaddus ta üks hõbbe te-lusfikas
ärro, ja pea pärrast weel teine. Perremees
wangutas Pead, — wanna pitka melega
mees, mõtles: küllab sa minnust ikka ülle
jääd. Sõssis perrenaesega nattoke. Saat-
sid tüttarlapse häbbemattal kombel minnema.

Perrenaesel olli üks toas kaswatud kits,
kes kui koera kutsikas perrenaese ees ja tag-
ga jooksis, ja monda kord ta meelt pahhan-
das, sest et ta sagedaste suppi-waagna ja
pima-pütti ärrasolkis, mis ta kitse ommaks
jõi, ja sepärrast öiete kossus ja rohkeste pi-
ma andis. Korruga löi kitse piim taggasi,

hakkas kedduma: ei sõnud ennam, seisis lon-
gus. Ellas siis seal liggijärges üks juut,
kes wägga kitse lihha armastas. Se os-
tis kitse perremehhe käest ärra, tappis koh-
he, — agga immet! mis mao ja solikatte
pühastamisse jures näggi: solikatte sees
olli kaks te-lusfikast, ja mao sees rahhakuf-
fur, rahha sees. Kuffur olli kauniste ärra-
närritud ja sissekonna niwaga pankalainud.

Juut, kes kül waene mees olli, agga siiski
ta teise omma ehk üllekohtuga noutud asja
ei himmustand, sest et omma wanna-seä-
dusse usko öiete püdis piddada. Wõttis keif
need kitse seest leitud asjad, wiis kitse per-
remehhe kätte, ja ütles: „Kitse ollen kül ost-
nud, agga mitte neid asjo, mis ma temma
seest ollen leidnud; neid on ta teie käest
warrastanud.“ Tullid siis perremehhel need
sannad mele: „Head tassutakse õigede kätte,
agga õnnetus aiab pattusid tagga.“ Las kis
siis perremees tüttarlapse omma maiasse
kutsuda, teggi temmaga leppitust, ja wõttis
tedda taggasi. Perremees teggi tüttarlap-